

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **České dráhy, a.s.**, se sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, Praha, zastoupený JUDr. Karlem Muzikářem, advokátem, WEIL, GOTSHAL & MANGES s.r.o., se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti: I. **Jihočeský kraj**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, zastoupený JUDr. Markem Bilejem, advokátem, KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha, a II. **GW Train Regio a.s.**, se sídlem U Stanice 827/9, Ústí nad Labem, zastoupená JUDr. Jaromírem Bayerem, advokátem se sídlem Jeremiášova 18, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R31/2016/VZ-12214/2016/323/KKř/TNo ze dne 24.3.2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R31/2016/VZ-12214/2016/323/KKř/TNo ze dne 24.3.2016, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S0203/2015/VZ-001172/2016/531/PPo ze dne 11.1.2016.

I. Shrnutí podstaty věci

Jihočeský kraj (jako objednatel dle zákona č. 194/2010 Sb., o veřejných službách v přepravě cestujících a o změně dalších zákonů, dále jen „ZVS“), v rámci nabídkového řízení na zajištění dopravní obslužnosti veřejnými službami v přepravě cestujících veřejnou drážní dopravou vlaky regionální dopravy na tratích „provozního souboru Šumava“ dne 5.3.2015 rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky; toto rozhodnutí bylo téhož dne doručeno žalobci. Dne 19.3.2015 podal žalobce proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky námitky.

Žalobce v části „A“ námitek tvrdil nedodržení jednorocní prenotifikační lhůty podle čl. 7 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 ze dne 23.8.2007, o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a č. 1107/70 (dále jen „nařízení č. 1370/2007“). V části „B“ námitek dále žalobce namítal, že objednatel svůj požadavek na složení jistoty neuvedl v oznámení nabídkového řízení, jak vyžaduje § 67 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), „...a to i přes to, že v čl. 12 dokumentace Nabídkového řízení požadoval poskytnutí jistoty ve výši 10 000 000 Kč. Tím zadavatel porušil ustanovení § 10 odst. 5 zákona o veřejných službách ve spojení s ustanovením § 67 ZVZ.“. V části „C“ námitek žalobce napadal délku zadávací lhůty a lhůty pro zahájení plnění smlouvy pro nezákonnost, netransparentnost a porušení zákazu diskriminace. V části „D“ námitek dále žalobce brojil proti obsahu návrhu smlouvy ve vztahu k požadavkům stanoveným nařízením č. 1371/2007 ze dne 23.10.2007 o právech a povinnostech cestujících v železniční dopravě (dále jen „nařízení č. 1371/2007“). V části „E“ námitek pak žalobce namítal, že v návrhu smlouvy chybí ustanovení o podrobnostech a požadavcích na vzájemné uznávání jízdních dokladů dopravců provozujících jednotlivé tratě. V části „F“ námitek žalobce upozorňoval na rozpor návrhu smlouvy s pravidly pro poskytování, resp. čerpání dotací; návrh podle žalobce neupravuje výši kompenzace v situaci, kdy dopravce na pořízení drážních vozidel čerpal dotaci; takový postup je podle žalobce nezákonný a způsobuje neporovnatelnost nabídek. V části „G“ námitek žalobce spatřoval pochybení objednatele v tom, že „...v dodatečné informaci ze dne 18.9.2014 připustil, aby uchazeč splnil profesní kvalifikační předpoklad (předložení licence k provozování veřejné drážní dopravy) prostřednictvím subdodavatele v plném rozsahu pod podmínkou, že uchazeč licenci získá nejpozději ke dni účinnosti Smlouvy. ...Podle zadávacích podmínek Nabídkového řízení však dopravce bude povinen poskytovat převážnou část dopravních služeb sám, a tedy nikoliv prostřednictvím

subdodavatele.“; umožnění prokázání kvalifikačního předpokladu prostřednictvím subdodavatele je proto v rozporu se ZVZ. V části „H“ námitek žalobce namítal, že návrh smlouvy nezajišťuje ochranu práv cestujících podle nařízení č. 1370/2007, protože objednatel připustil, že vlaky nemusí být vyjma průvodčího vybaveny vlakovým personálem. Dále žalobce v části „I“ námitek tvrdil porušení § 6 ZVZ z důvodu stanovení nezákonných a diskriminačních hodnotících kritérií a v části „J“ námitek tvrdil porušení § 6 ZVZ stanovením diskriminačních a netransparentních požadavků na vlastnosti vozidel; objednatelův požadavek na maximální rychlost vlaku 100 km/h je nedůvodný, neboť současná nejvyšší povolená rychlost na daných železničních tratích je maximálně 70 km/h, také požadavek objednatele na schopnost změny směru jízdy vlaku do 3 minut pobytu ve stanici je nereálný. V části „K“ námitek pak žalobce namítal vzájemnou neporovnatelnost nabídek z důvodu nejasnosti a rozpornosti návrhu smlouvy a dodatečných informací. Stejně tak v části „L“ námitek žalobce dovozoval, že objednatel „...způsobil objektivní neporovnatelnost nabídek a porušil zásadu rovného zacházení a transparentnosti podle § 6 ZVZ tím, že vybral jako nejvhodnější takovou nabídku, která nezohledňuje náklady nutné pro provedení dopravních služeb dle smlouvy a která je tedy rovněž v důsledku toho mimořádně nízká.“. V části „M“ námitek žalobce poukazoval na obsahovou nedostatečnost zprávy o posouzení a hodnocení nabídek. V části „N“ námitek žalobce opětovně upozorňoval na mimořádně nízkou výši kompenzace ostatních dopravců s tím, že ze zprávy o posouzení a hodnocení nabídek není zřejmé, jak hodnotící komise dospěla k závěru o tom, že nabídky dopravců neobsahují mimořádně nízkou nabídkovou kompenzaci. V části „O“ námitek žalobce dovozoval, že objednatel „...opakovaně a zásadním způsobem měnil zadávací podmínky, aniž by úměrně k tomu prodlužoval lhůtu pro podání nabídek.“. V části „P“ námitek dovozoval žalobce pochybení objednatele v tom, že v rozporu s čl. 4 odst. 7 nařízení č. 1370/2007 bylo možno poskytovat prostřednictvím subdodavatele služby až do 49,99 % jejich celkového rozsahu. Podle části „Q“ námitek měl postup objednatele také negativní dopad na regionální zaměstnanost, neboť nevyužil oprávnění dle čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1370/2007, přestože bylo zákonnou povinností objednatele realizovat aktivní politiku zaměstnanosti. Podle části „R“ námitek pochybil objednatel i tím, že žalobci neposkytl všechny protokoly z jednání hodnotící komise, o které žalobce žádal.

Objednatel podaným námitkám v částech „L“, „N“ a „R“ nevyhověl, v části „M“ námitky odmítl z důvodu chybějících náležitostí podle § 110 odst. 7 ZVZ a v částech „A“, „B“, „C“, „D.I. – D.III.“, „E“, „F“, „G“, „H“, „I“, „J“, „K“, „O“, „P“ a „Q“ o námitkách s odkazem na § 111 odst. 4 ZVZ nerozhodl, neboť byly uplatněny opožděně.

S tím žalobce nesouhlasil a u žalovaného podal návrh na přezkoumání úkonů objednatele v nabídkovém řízení podle § 26 ZVS. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29.6.2015, č.j. ÚOHS-S0203/2015/VZ-16006/2015/531/JDo, ve výrokové části I. návrh v části námitek „A“, „B“, „C“, „D.I.-D.III.“, „E“, „F“, „G“, „H“, „I“, „J“, „K“, „O“ a „P“ zamítl, jelikož námitky směřovaly proti zadávacím podmínkám a byly podány opožděně. Ve výrokové části II. pak žalovaný konstatoval, že objednatel

„...nedodržel zásadu transparentnosti tím, že se věcně nezabýval otázkou mimořádně nízké nabídkové ceny, resp. mimořádně nízké kompenzace, ...a to ani poté, co obdržel věcné námitky, které toto namítaly...“, a jako opatření k nápravě výrokovou částí III. zrušil vybrané úkony objednatele. Do výrokové části I. tohoto rozhodnutí podal žalobce rozklad. Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 11.12.2015, č.j. ÚOHS-R205/2015/VZ-43984/2015/321/TNo, rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2015 ve výrokové části I. zrušil a zavázal jej, aby přezkoumatelným a jasným způsobem postavil najisto, *„...zda jsou zákon o veřejných službách a zákon o veřejných zakázkách ve vztahu speciality či subsidiarity a zda tak lze aplikovat § 118 odst. 5 písm. c) zákona o veřejných zakázkách na zamítnutí návrhu navrhovatele v konkretizovaných částech z důvodu, že nebyl podán osobou oprávněnou.“*. Žalovaný následně rozhodnutím č.j. ÚOHS-S0203/2015/VZ-001172/2016/531/PPo ze dne 11.1.2016 návrh na přezkum úkonů objednatele v částech námitek „A“, „B“, „C“, „D.I.-D.III.“, „E“, „F“, „G“, „H“, „I“, „J“, „K“, „O“ a „P“ podle § 118 odst. 5 písm. c) ZVZ *per analogiam* zamítl, jelikož nebyl podán oprávněnou osobou. Tento závěr je opřen o úvahu, podle níž námitky uplatněné žalobcem proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky byly podány opožděně, neboť se ve skutečnosti jednalo o námitky proti zadávacím podmínkám, a bylo proto nutné tyto námitky doručit objednateli nejpozději do 5 dnů od skončení lhůty pro podání nabídek, což se nestalo. S tímto hodnocením a závěrem se již předseda žalovaného ztotožnil a rozhodnutím ze dne 24.3.2016, č.j. ÚOHS-R31/2016/VZ-12214/2016/323/KKř/TNo, toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Proti těmto závěrům žalovaného nyní žalobce brojí žalobou; domáhá se zrušení jak napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 24.3.2016, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí žalovaného ze dne 11.1.2016.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

Podle žalobce je závěr žalovaného o tom, že námitky uplatněné žalobcem proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky byly podány opožděně, neboť se ve skutečnosti jednalo o námitky proti zadávacím podmínkám, a bylo proto nutné tyto námitky doručit objednateli nejpozději do 5 dnů od skončení lhůty pro podání nabídek, chybný.

Žalobce spatřuje pochybení také v tom, že se žalovaný věcně nezabýval dodatečnou argumentací žalobce týkající se trvalé přítomnosti průvodčích ve vlacích a možnosti zajišťovat dopravní potřeby autobusem, přestože se žalobce o dodatečně namítaných okolnostech dozvěděl až z protokolů o jednání o nabídkách uchazečů v průběhu prvostupňového řízení před žalovaným, konkrétně dne 27.4.2015.

Nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového dovozuje žalobce také z toho, že návrh žalobce byl zamítnut analogicky podle § 118 odst. 5 písm. c) ZVZ. Podle žalobce však nebylo použití analogie namístě; žalovaný se měl návrhem žalobce zabývat věcně a posoudit důvodnost případných nápravných opatření. Podle žalobce je *„...evidentní, že úmyslem zákonodárce ve skutečnosti bylo*

umožnit věcné projednání návrhů bez ohledu na včasnost podaných námitek, neboť v opačném případě by zákonodárce jistě do zákona o veřejných službách zakotvil výslovnou možnost zamítnutí návrhu obdobně, jak učinil v § 118 odst. 5 písm. c) ZVZ.“.

Žalobce tedy ze shora uvedených nosných důvodů navrhuje napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušit. Na tomto procesním postoji setrval v průběhu celého řízení před zdejší soudem, a to i na jednání soudu, které ve věci proběhlo.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

Podle žalovaného je „...napadené rozhodnutí správné, tzn. že potvrzení rozhodnutí prvního stupně, jímž byl zamítnut návrh žalobce ...per analogiam, neboť návrh nebyl podán oprávněnou osobou, bylo učiněno v souladu s právními předpisy.“. Nadto podle žalovaného musí podání návrhu na přezkoumání postupu objednatele předcházet podání řádných a včasných námitek, a proto chtěl-li žalobce doplnit návrh na přezkoumání úkonů objednatele, měl nejdříve vůči objednateli uplatnit nové námítky; to žalobce neučinil. Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. I žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem, včetně jednání soudu, které ve věci proběhlo.

IV. Shrnutí procesních postojů objednatele a vybraného dopravce

Objednatel považuje podanou žalobu za nedůvodnou a ztotožňuje se s prvostupňovým i žalobou napadeným rozhodnutím. Objednatel tedy navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné; na tomto procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem, včetně jednání soudu, které ve věci proběhlo.

Vybraný dopravce se rovněž ztotožňuje se žalovaným a upozorňuje na skutečnost, že žalobce neuvedl, jak se měly zadávací podmínky (podle něho nezákonné) projevit v jeho nabídce, navíc i kdyby zdejší soud vyhodnotil některou z dílčích námitek jako podanou řádně a včas, bylo by třeba zvážit, zda nezákonný postup objednatele mohl vést k podstatnému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Podle vybraného dopravce je podaná žaloba a související procesní aktivita žalobce projevem snahy pozdržet nabídkové řízení a jeho správní, resp. soudní přezkum. Vybraný dopravce navrhuje zamítnutí žaloby; na tomto procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem, včetně jednání soudu, které ve věci proběhlo.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud věc projednával a rozhodoval o ní přednostně podle § 56 odst. 1 s.ř.s., navíc souběžně se skutkově související věcí týchž účastníků (a osob zúčastněných na řízení) vedenou pod sp. zn. 62 Af 78/2016; závažným důvodem pro přednostní projednání a rozhodnutí bylo vydání předběžného opatření k návrhu žalobce, jímž bylo v souvislosti s řízením před zdejším soudem zakázáno uzavření smlouvy mezi oběma osobami zúčastněnými na řízení, a též účinky takto vydaného předběžného opatření, které byly v reakci na vydání předběžného opatření tvrzeny a jež zdejší soud pokládá za *prima vista* osvědčené.

V.1.

Zdejší soud musel nejprve posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu se ZVS, resp. ZVZ, pokud návrh na přezkum úkonů objednatele v části zamítl analogicky podle § 118 odst. 5 písm. c) ZVZ z důvodu opožděnosti vznesených námitek. Podstatou tohoto posouzení je tedy otázka, zda použití takové analogie je namístě či nikoli. Pokud by dal zdejší soud v rámci tohoto posouzení zapravdu žalobci v tom ohledu, že žalovaný má za povinnost věcně posuzovat každý návrh na přezkum úkonů objednatele bez ohledu na to, zda návrhu předcházející námitky byly podány v zákonné lhůtě, neboť použití analogie namístě není, pak by nebylo třeba zabývat se otázkou včasnosti podání jednotlivých námitek.

Podle § 13 odst. 2 ZVS se pro podání námitek, způsob jejich vyřízení a zákaz uzavření smlouvy o veřejných službách v přepravě cestujících použijí příslušná ustanovení ZVZ.

Institut námitek je v ZVZ upraven v ČÁSTI PÁTÉ, HLAVĚ I. Obecná lhůta pro podání námitek je stanovena v § 110 odst. 2 ZVZ a činí 15 dnů ode dne, kdy se stěžovatel o domnělém porušení zákona úkonem zadavatele dozví, nejpozději však do doby uzavření smlouvy. Pro podání námitek proti zadávacím podmínkám je v § 110 odst. 3 ZVZ stanovena zvláštní lhůta 5 dnů od skončení lhůty pro podání nabídek. Proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky musí stěžovatel (tj. ten, kdo námitky podává) podle § 110 odst. 4 ZVZ doručit zadavateli námitky do 15 dnů ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky. Podle § 111 odst. 4 ZVZ objednatel nerozhoduje o námitkách, které byly podány opožděně nebo které vzal stěžovatel zpět. Podle § 110 odst. 7 ZVZ je řádné a včasné podání námitek podmínkou pro podání návrhu na přezkoumání postupu zadavatele ve stejné věci.

Podle zdejšího soudu je důvodu vycházet z toho, že samotný institut námitek a právní úprava týkající se jejich podávání, lhůt pro jejich podání, jejich vyřizování, lhůt pro jejich vyřízení a způsobů, jak mohou být vyřízeny, má být pro účely ZVS i ZVZ vnímána shodně. Toto východisko nejlépe odpovídá jak samotnému znění § 13 odst. 2 ZVS (jeho výkladu jazykovému), tak i vůli zákonodárce promítající se v důvodové zprávě k ZVZ (www.psp.cz), podle níž stejně jako v koncesním řízení se pro oznámení o výběru dopravce, pro podání námitek, způsob jejich vyřízení a zákaz uzavření smlouvy a pro uzavření smlouvy o veřejných službách v přepravě cestujících (§ 12

odst. 2 až 4 koncesního zákona) použijí příslušná ustanovení zákona o veřejných zakázkách obdobně. Důvodová zpráva tudíž není s textem § 13 odst. 2 ZVS v žádném rozporu. Má-li se tedy mimo jiné pro účely aplikace ZVS i ZVZ nahlížet shodně na institut námitek i na jejich administraci ze strany zadavatele (podle ZVZ) i objednatele (podle ZVS), stejně jako na dopad jejich podání na zákaz uzavření smlouvy, pak podle zdejšího soudu i procesní význam těchto námitek a způsob jejich využití v průběhu zadávacího řízení (podle ZVZ) i výběrového řízení (podle ZVS) musí být pro navazující a související postupy ve vztahu k zadávacímu řízení (podle ZVZ) i nabídkovému řízení (podle ZVS) shodný.

Tomu podle zdejšího soudu svědčí i některá další ustanovení ZVS, nejen jeho § 13 odst. 2. Dohled nad dodržováním zákonných postupů v rámci nabídkového řízení dle ZVS je svěřen žalovanému (§ 25 odst. 1 ZVS), obdobně jako v případě dohledu nad zákonnými postupy zadavatelů podle ZVZ. Ustanovení § 26 ZVS výslovně stanoví, že řízení o přezkoumání úkonů „zadavatele“ (správně by zde mělo být uvedeno „objednatel“, to však na jinak srozumitelné aplikovatelnosti tohoto ustanovení na výběrová řízení podle ZVS podle zdejšího soudu ničeho nemění) se u žalovaného zahajuje na písemný návrh osoby, která podala námitky podle § 13 odst. 2 nebo § 19 odst. 3 ZVS nebo z moci úřední. Význam tohoto pravidla není zamlžen ani důvodovou zprávou k ZVS, podle níž řízení před žalovaným se zahajuje na návrh osoby, která podala námitky v průběhu nabídkového řízení podle § 13 odst. 2 ZVS. Podle § 27 odst. 3 ZVS návrh na přezkoumání úkonů objednatele musí být doručen žalovanému a ve stejnopisu objednateli do 10 kalendářních dnů ode dne, v němž navrhovatel obdržel rozhodnutí, kterým objednatel námitkám nevyhověl (obdobně jako v případě dohledu nad zákonnými postupy zadavatelů podle ZVZ).

Při interpretaci jednotlivých ustanovení ZVS není možné bezesbytku spoléhat pouze na gramatický výklad, neboť jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě (shodně nález Ústavního soudu ze dne 6.5.2004, sp. zn. III. ÚS 258/03, a v něm uvedená judikatura), navíc gramatický způsob provázání ZVS s ZVZ nebyl proveden zcela důsledně, což lze vysledovat z terminologických nepřesností – kupříkladu v § 25 odst. 1 ZVS je zmiňován „zadavatel“, byť je zřejmé, že správně má být uveden „objednatel“; shodně pak v § 30 písm. c) ZVS je z hlediska terminologie nesprávně uveden „zadavatel“ namísto „objednatel“. Ani zvolená metoda obecných odkazů obsažených v ZVS na ZVZ nepřispívá k právní jistotě adresátů právních norem obsažených v ZVS, čehož si byl zřejmě vědom také zákonodárce, který v souvislosti se zákonem č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „nový zákon o zadávání veřejných zakázek“), novelizoval ZVS tak, že nyní se pro řízení o přezkoumání úkonů objednatele obecně použije procesní úprava dle nového zákona o zadávání veřejných zakázek; s účinností od 1.10.2016 obsahuje ZVS odkazy na konkrétní ustanovení nového zákona o zadávání veřejných zakázek a důvodová zpráva k zákonu č. 135/2016 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím nového zákona o zadávání veřejných zakázek, jako důvod zavedení přímých odkazů v ZVS na jednotlivá ustanovení nového zákona o zadávání veřejných zakázek zmiňuje výrazné zpřesnění a posílení jistoty

adresátů těchto právních norem (podle úpravy účinné od 1.10.2016 ZVS ve vztahu k procesnímu postupu žalovaného odkazuje mimo jiné na § 257 písm. h/ nového zákona o zadávání veřejných zakázek, dle kterého žalovaný řízení o přezkoumání úkonů objednatele zastaví, jestliže návrhu nepředcházely řádně a včas podané námitky). Je-li ovšem podstatou uvedené novelizace podle důvodové zprávy „výrazné zpřesnění a posílení jistoty adresátů těchto právních norem“, pak to významně nasvědčuje tomu, že i podle ZVS ve znění do 30.9.2016 (tedy nyní na věc aplikovatelného) nebylo možno podat návrh na přezkum úkonů objednatele bez předchozího včasného uplatnění námitek vůči objednateli (jinak by podstatou novelizace nebylo „zpřesnění“, nýbrž „změna“ pravidel).

Zdejší soud, vycházející jak z konstantně traktovaného významu námitkového řízení předcházejícího řízení před žalovaným podle ZVZ, tak ze zřejmé analogie procesních postupů předcházejících podání návrhu k žalovanému podle ZVZ a ZVS, a vědom si gramatických nedokonalostí ZVS i pozdější novelizace ZVS, tedy dospívá k závěru, že přestože podle právního stavu nyní na věc aplikovatelného není v ZVS výslovně obsaženo pravidlo, podle kterého by měl žalovaný řízení o přezkoumání úkonů objednatele zastavit, jestliže návrhu nepředcházely řádně a včas podané námitky, má-li být procesní význam námitek a způsob jejich využití v průběhu zadávacího řízení (podle ZVZ) i výběrového řízení (podle ZVS) i ve vztahu k navazujícím a souvisejícím postupům podle ZVZ i ZVS shodný, lze jedinečně k takovému pravidlu dospět i podle právního stavu nyní na věc aplikovatelného, tedy i v nyní posuzované věci. Z ničeho neplyne oprávněnost přesvědčení žalobce, podle něhož je údajně evidentní, že úmyslem zákonodárce ve skutečnosti bylo umožnit věcné projednání návrhů bez ohledu na včasnost podaných námitek, neboť v opačném případě by zákonodárce jistě do zákona o veřejných službách zakotvil výslovnou možnost zamítnutí návrhu obdobně, jak učinil v § 118 odst. 5 písm. c) ZVZ. Naopak je zdejší soud toho názoru, že chybějící pravidlo v ZVS obdobné § 118 odst. 5 písm. b) ZVZ je jednou z nepřesností ZVS, jež musí být adresátovi právní normy zcela zřejmá. Úmyslem zákonodárce jistě bylo umožnit přezkum úkonů objednatele pouze při včasném uplatnění námitek; pokud by měl být umožněn věcný přezkum postupu objednatele na základě podaného návrhu bez ohledu na včasnost podaných námitek, pak by veškerá úprava námitkového řízení (obdobně rigidní jako v ZVZ) postrádala jakéhokoli významu. Nutnost bezvýsledného vyčerpání (včas a řádně podaných) námitek před podáním návrhu k žalovanému vyplývá navíc rozumně z celého kontextu jednotlivých pravidel podávaných ze ZVS. Ten předpokládá před podáním návrhu na přezkum úkonů objednatele včasné uplatnění námitek; § 26 ZVS odkazuje na § 13 odst. 2 ZVS, který dále obsahuje obecný odkaz na ZVZ, a § 110 ZVZ pak stanoví propadné lhůty k podání námitek.

ZVS neupravuje postup žalovaného v případě, kdy je podán návrh na přezkum úkonů objednatele, přestože tomuto kroku nepředcházelo (řádné a včasné) podání námitek. Zároveň však, jak plyne ze shora uvedeného, pro věcné posouzení návrhu na přezkum úkonů objednatele ze ZVS plyne coby podmínka *sine qua non* včasné podání námitek objednateli.

Žalovaný, resp. předseda žalovaného, použil analogie se ZVZ. Nelze v této souvislosti přehlédnout, že smlouva o veřejných službách v přepravě cestujících je koncesní smlouvou *sui generis*, byť jsou tyto smlouvy výslovně z působnosti zákona č. 139/2006 Sb., koncesní zákon (dále jen „koncesní zákon“), podle jeho § 3 písm. h) vyňaty. Také koncesní zákon obsahuje samostatnou procesní úpravu dohledu nad jeho dodržováním ze strany žalovaného. Podle § 24b odst. 3 koncesního zákona musí být součástí návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele také doklad o doručení námitek zadavateli. Nedoloží-li navrhovatel doklad o doručení námitek ani ve lhůtě stanovené žalovaným, žalovaný řízení zastaví dle § 24f písm. a) koncesního zákona. Důsledky nepodání (řádných a včasných) námitek před podáním návrhu k žalovanému jsou v případě ZVZ a koncesního zákona tudíž totožné.

Pokud jde o samotnou oprávněnost použití analogie se ZVZ, pak nutně je třeba vyjít z toho, že k řešení vzniklé procesní situace nelze využít jakéhokoli subsidiárního právního předpisu, neboť ZVZ ani koncesní zákon ve vztahu k ZVS subsidiárními právními předpisy nejsou. Ačkoli je smlouva o veřejných službách v přepravě cestujících smlouvou koncesní *sui generis* a ZVS vychází z obdobných principů jako koncesní zákon, jsou z působnosti koncesního zákona závazky veřejné služby vyňaty (§ 3 písm. h/ koncesního zákona). ZVZ pak upravuje způsob uzavírání typově zcela odlišných smluv oproti ZVS a ani tu proto nelze dovozovat jakýkoli vztah subsidiarity a speciality. Dále je při posuzování oprávněnosti použití analogie se ZVZ třeba vyjít z toho (jak bylo dovozeno shora), že absence výslovné úpravy procesního postupu žalovaného v situaci, kdy byl podán návrh na přezkoumání úkonů objednatelů bez předchozího včasného podání námitek, je mezerou v zákoně z důvodu opomenutí zákonodárce, a tuto mezeru je tudíž třeba vhodným způsobem vyplnit. Mezeru v zákoně lze dle okolností vyplnit buď s využitím teleologické redukce anebo analogie (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.1.2016, č.j. 6 As 75/2015-17). Teleologická redukce namísto není, neboť zde není jiné použitelné právní normy. Pak tedy vskutku zbývá jedině použití analogie. Nejvyšší správní soud se přitom k otázce analogie vyjádřil mimo jiné v rozsudku ze dne 14.9.2011, č.j. 9 As 47/2011-105, tak že „...Analogií aplikace práva je třeba rozumět řešení právem neupravených vztahů podle právní úpravy vztahů podobných. Teorie práva rozlišuje tzv. analogii legis, tedy situaci, kdy se na skutkovou podstatu zákonem neřešenou aplikuje právní norma, která je obsažena ve stejném zákoně a která upravuje skutkovou podstatu nejpodobnější, a tzv. analogii iuris, tzn. situaci, kdy lze výjimečně aplikovat právní zásady příslušného právního odvětví, případně dokonce obecné právní zásady, které obsahuje celý právní řád, ovšem pouze za předpokladu, že není možné postupovat prostřednictvím analogie legis. Použití analogie iuris je ve veřejném právu značně nežádoucí, zatímco použití analogie legis lze za účelem vyplnění mezer v procesní úpravě za předpokladu, že je to ve prospěch ochrany práv účastníků řízení, použít.“. To je tedy nutně třetím východiskem zdejšího soudu při posuzování oprávněnosti použití analogie se ZVZ.

Použití analogie *legis* v nyní posuzované věci není myslitelné, neboť ZVS právní úpravu obdobné procesní situace neobsahuje. Byť je analogie *iuris* zásadně

nežádoucí, mohou se vyskytnout případy, kdy je třeba této analogie využít (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.1.2016, č.j. 6 As 75/2015-17). Podle přesvědčení zdejšího soudu nutnost využití analogie *iuris* v nyní posuzované věci nastala.

V obecné rovině lze jistě přisvědčit žalobci, že analogii lze uplatnit tehdy, je-li aplikována ve prospěch ochrany práv účastníka správního řízení. V nyní posuzované věci bylo účastníků řízení před žalovaným několik, a to s protichůdnými zájmy; využití analogie ve prospěch jednoho z účastníků správního řízení v takovém případě proto nutně vede ke znevýhodnění jiného účastníka téhož řízení. K zásahu do práv žalobce tedy využitím analogie *iuris* došlo a je třeba posoudit, zda nedošlo k zásahu nepřiměřenému. Při posouzení této otázky zdejší soud vychází z přesvědčení, že výklad žalovaného týkající se nesplnění podmínek pro podání návrhu na přezkum úkonu objednatele (resp. pro jeho meritorní posouzení) nemohl být pro adresáty překvapivý či neočekávaný ani jevící se coby zjevně nerozumný, a to obzvláště za situace, kdy ZVZ ani koncesní zákon neumožňují meritorní posouzení úkonů zadavatele, jestliže navrhovatel neuplatnil (řádné a včasné) námitky. Stejně tak úmysl zákonodárce podmínit věcný přezkum úkonů objednatele včasným podáním námitek je zřejmý z § 26 ZVS - řízení o přezkoumání úkonů zadavatele se u žalovaného zahajuje na písemný návrh osoby, která podala námitky podle § 13 odst. 2 ZVS. Z toho plyne, že vybraný dopravce i objednatel mohli oprávněně předpokládat, že po marném uplynutí lhůt pro podání námitek proti zadávacím podmínkám nabídkového řízení již nebude možné, aby se žalobce domáhal přezkumu úkonů objednatele v návrhovém řízení před žalovaným. Naopak žalobce nemohl rozumně předpokládat, že by jeho návrh před žalovaným mohl být meritorně projednatelným, nepodal-li předtím (řádné a včasné) námitky.

Za těchto okolností tedy podle zdejšího soudu využití analogie *iuris* bylo namístě. ZVS nejen ve vztahu k námitkám odkazuje na ZVZ, a proto lze jednotlivá ustanovení ZVZ týkající se procesního postupu žalovaného při výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek považovat svojí povahou a účelem za nejbližší úpravě procesního postupu žalovaného podle ZVS. Byť smlouva o veřejných službách v přepravě cestujících má rysy řadící ji spíše ke koncesní smlouvě (a také důvodová zpráva k ZVS zmiňuje jako jeho předlohu koncesní zákon), nelze přehlédnout, že i koncesní zákon v části odkazuje na ZVZ a že ZVZ co do úpravy procesního postupu žalovaného je ve srovnání s koncesním zákonem komplexnější. Žalovaný tak podle zdejšího soudu postupoval správně, použil-li v rámci analogie právní úpravu podle ZVZ.

Podle § 110 odst. 7 ZVZ je podání námitek řádně a včas podmínkou pro podání návrhu na přezkoumání postupu zadavatele ve stejné věci. Žalovaný v zadávacím řízení návrh na přezkum úkonů zadavatele zamítne, jestliže nebyl podán oprávněnou osobou (§ 118 odst. 5 písm. c/ ZVZ). O oprávněnou osobu ve smyslu ZVZ se nejedná také tehdy, jestliže ve věci nebyly ve lhůtách stanovených v § 110 ZVZ zadavateli doručeny námitky (shodně rozsudek zdejšího soudu ze dne 1.4.2015,

č.j. 31 Af 51/2013-180). Dospěl-li žalovaný k závěru, že námitky žalobce v průběhu nabídkového řízení směřovaly proti zadávacím podmínkám, a byly proto podány opožděně, byly-li uplatněny až po uplynutí lhůty pro podání námitek proti zadávacím podmínkám, postupoval správně, použil-li analogicky § 118 odst. 5 písm. c) ZVZ.

Žaloba je tak v části směřující proti použití analogie ze strany žalovaného nedůvodná, neboť žalovaný za situace, kdy musel vyložit a aplikovat nedokonalou právní úpravu, přistoupil k jejímu výkladu a posléze k navazující aplikaci rozumně, v souladu s jejím smyslem a obecnými výkladovými principy, a tedy nikoli nezákonně.

V.2.

Za tohoto stavu je třeba posoudit, zda námitky ze dne 19.3.2015 byly skutečně podány opožděně.

Námitky v části „C“ směřovaly proti délce zadávací lhůty a lhůtě pro zahájení plnění podle smlouvy. Délka zadávací lhůty byla žalobci známa z dokumentace nabídkového řízení (str. 17 dokumentace). Pokud jde o lhůtu pro zahájení plnění podle smlouvy, ta rovněž plyne z dokumentace nabídkového řízení (čl. 3 odst. 1 návrhu smlouvy). Lhůta pro podání nabídek uplynula dne 3.12.2014. Podle § 110 odst. 3 ZVZ lhůta k podání (doručení) námitek proti délce zadávací lhůty a lhůtě pro zahájení plnění podle smlouvy uplynula dne 8.12.2014. Byly-li námitky uplatněny dne 19.3.2015, byly uplatněny opožděně.

Pokud je o námitky v části „D“, tu lze sice vycházet z toho, že některá pochybení objednatele mohou mít původ v dřívějších fázích nabídkového řízení, a přesto lze tato pochybení napadat námitkami proti výběru dopravce, neboť mohou najevo vyjít až v rámci hodnocení nabídek, zatímco v předcházejících fázích nabídkového řízení nebylo možné při vynaložení přiměřené pečlivosti pochybení objednatele zjistit, pochybení objednatele, jež jsou předmětem námitek v části „D“, však za taková pochybení pokládat nelze. Žalobcem tvrzená neurčitost způsobu uzavírání dodatků a s tím spojená úprava výše kompenzace a závislost dopravce na rámcové smlouvě se SŽDC musela být žalobci při vynaložení přiměřené pečlivosti zřejmá již ve fázi podávání nabídek, a sice stejně jako v případě námitek v části „C“ z dokumentace nabídkového řízení. Stejně tak podle žalobce chybějící či nedostatečně vymezený způsob rozdělování nákladů spojených s poskytováním služeb a rozdělování příjmů z prodeje jízdenek v návrhu smlouvy musel být žalobci zřejmý již z návrhu smlouvy, a tedy rovněž z dokumentace nabídkového řízení. Jde tedy rovněž o námitky proti podmínkám nabídkového řízení. Pak tedy i v tomto případě na základě § 110 odst. 3 ZVZ uplynula lhůta pro uplatnění námitek dne 8.12.2014 a byly-li uplatněny dne 19.3.2015, byly uplatněny opožděně. Vyjádření objednatele ze dne 10.4.2015 přitom nemohlo ničeho změnit na skutečnosti, že žalobcem tvrzený rozpor mezi dodatečnou informací ze dne 12.8.2014 o indexaci variabilní části kompenzace a textem čl. 8.2 návrhu smlouvy musel být žalobci znám právě ode dne doručení dodatečné informace dne 12.8.2014.

Pokud jde o námitky v části „H“, pak podle žalobce objednatel umožnil provozování vlaku bez přítomnosti člena vlakového doprovodu, ačkoli taková možnost je v rozporu s návrhem smlouvy a nařízením č. 1371/2007. Z obsahu správního spisu plyne, že v dodatečné informaci ze dne 8.8.2014 na str. 17 objednatel uvedl *„...V případě instalace prodejního automatu jízdenek nebo zajištění prodeje jízdenek u strojvedoucího nemusí být vlak vybaven žádným členem vlakového doprovodu. Způsob zajištění dalších povinností vyplývajících z dokumentace nabídkového řízení vůči cestujícím je plně na rozhodnutí uchazeče...“*. Pak tedy řešení otázky provozování vlaku bez přítomnosti člena vlakového doprovodu se neukázalo sporným či pro žalobce problematickým až na základě hodnocení nabídek, nýbrž plynulo nejpozději z dodatečné informace ze dne 8.8.2014, tedy v době před uplynutím lhůty k podání nabídek. I v tomto případě jde o námitky proti podmínkám nabídkového řízení, k jejichž uplatnění uplynula lhůta dne 8.12.2014. Byly-li uplatněny dne 19.3.2015, byly uplatněny opožděně.

Námitkami v části „I“ žalobce napadal hodnotící kritérium „variabilní části kompenzace“. Podle žalobce *„...nezákonnost hodnotících kritérií se však projevila až po podání nabídek. Zatímco totiž žalobce ocenil dílčí hodnotící kritérium „variabilní část kompenzace“ realisticky dle skutečných variabilních nákladů, ostatní uchazeči za účelem obdržení vyššího bodového ohodnocení uměle snížili hodnotu tohoto dílčího hodnotícího kritéria, za účelem obdržení lepšího bodového hodnocení. Vybraný uchazeč v rámci své nabídky nabídl původně cenu variabilní části kompenzace ve výši 72,817 Kč/km, ale následně ji snížil až na 25,20 Kč/km. To se žalobce dozvěděl až ze zprávy o posouzení a hodnocení nabídek, a proto tuto skutečnost nemohl napadat v rámci námitek proti zadávacím podmínkám...“*, s tím však zdejší soud nesouhlasí. Podstatou námitek tu není způsob, jakým byly nabídky v tomto hodnotícím kritériu konkrétně hodnoceny, nýbrž samotné stanovení tohoto hodnotícího kritéria. Pak tedy i tyto námitky směřují proti podmínkám nabídkového řízení (které musely být žalobci známy nejpozději ke dni podání nabídky); vztah užitné hodnoty a ceny ve smyslu § 78 odst. 4 ZVZ byl u dílčích hodnotících kritérií zřejmý již z dokumentace nabídkového řízení. V tomto rozsahu jde o opožděně uplatněné námitky; pouze v části směřující k údajně umělému snížení hodnot dílčího hodnotícího kritéria námitky míří na nesprávné posouzení mimořádně nízké kompenzace, tato otázka však předmětem přezkumu ze strany žalovaného byla (žalovaný o ní rozhodl rozhodnutím předsedy ze dne 17.6.2016, č.j. ÚOHS-R045/2016/VZ-25706/2016/323/KKř, a žalobu proti tomuto rozhodnutí zdejší soud vede pod sp. zn. 62 Af 78/2016).

Pokud jde o námitky v části „J“, žalovaný se podle žalobce omezil pouze na konstatování, že tyto nejasnosti či nezákonnosti již byly obsaženy v zadávací dokumentaci či v uveřejněných oznámeních, a tedy údajně mohly být žalobcem namítány již v rámci námitek proti podmínkám nabídkového řízení. Vzhledem k tomu, že se žalovaný nezabýval tvrzeními žalobce ohledně okamžiku, kdy jednotlivá tvrzená pochybení zadavatele vyšla najevo, je napadené rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné a nezákonné. Ani tu nedává zdejší soud žalobci zapravdu. Podstatou

námitek v této části je totiž zpochybnění požadavku na maximální rychlost vlaků 100 km/h (tento požadavek však plynul z podmínek nabídkového řízení) a dále žalobcův argument, že požadavek objednatele na schopnost úvratě do tří minut byl nereálný a neopodstatněný z důvodu užívání zařízení radioblok na trati 197. Z vyjádření žalobce, žalovaného i obou osob zúčastněných na řízení v průběhu řízení před soudem se ukázalo jako nesporné, že v současné době zajišťuje (a v době nabídkového řízení zajišťoval) železniční dopravu na trati 197 právě žalobce. Aktuální technické možnosti a podmínky provozu vlaků proto musely být žalobci skutečně známy a nebylo třeba tuto vcelku zřejmou skutečnost jakkoli podrobněji odůvodňovat. Výjimku z maximální doby úvratě 3 minuty podmínil objednatel trvalým povolením zařízení radioblok na trati 197; o povolení přitom rozhoduje SŽDC bez jakéhokoli vlivu objednatele. Požadavek na nejdelší možný čas úvratě byl přitom rovněž zřejmý z podmínek nabídkového řízení. I v tomto případě jde o námitky proti podmínkám nabídkového řízení, k jejichž uplatnění uplynula lhůta dne 8.12.2014. Byly-li uplatněny dne 19.3.2015, byly uplatněny opožděně.

Ve vztahu k dovozené opožděnosti námitek v částech „A“, „B“, „E“, „F“, „G“, „K“, „O“ a „P“ žalobce v žalobě žádnou argumentaci nepřináší.

Ani pokud jde o otázku opožděnosti námitek, tedy není žaloba důvodná.

V.3.

Žalobce dále dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že žalovaný „...ve výroku prvostupňového rozhodnutí nerozhodnul o všech námitkách žalobce...“. Konkrétně neměl žalovaný rozhodnout ohledně žalobcovy argumentace, podle které ostatní dopravci během jednání o nabídkách dne 13.2.2015 výslovně uvedli, že vlaky budou obsazeny průvodčími pouze částečně, což odporuje čl. 12 odst. 4 písm. a) návrhu smlouvy. Podle zdejšího soudu však tato otázka souvisí s argumentací žalobce v části „H“ námitek (k nim se zdejší soud shora ztotožnil se žalovaným, že byly podány opožděně) a nejde o argumentaci samostatnou, jež by se nadto (kromě odůvodnění) měla i samostatně projevit ve výroku rozhodnutí žalovaného. Toto žalobcem namítané pochybení objednatele má původ v dokumentaci nabídkového řízení (jak je uvedeno shora), neboť tvrzení ostatních dopravců na jednání o nabídkách dne 13.2.2015, na základě kterých měli být podle žalobce vyloučeni z účasti v nabídkovém řízení, navazovala na informace z podmínek nabídkového řízení (včetně dodatečné informace ze dne 8.8.2014, str. 17), z nichž plyne benevolentní postoj objednatele k přítomnosti vlakového personálu. Jestliže shora zdejší soud dovodil, že řešení otázky provozování vlaku bez přítomnosti člena vlakového doprovodu se neukázalo sporným či pro žalobce problematickým až na základě hodnocení nabídek, pak se veškerá argumentace žalobce k této otázce odvíjí od nesprávné hypotézy povinnosti obsadit všechny vlaky průvodčími, přitom dovodil-li žalovaný (podle zdejšího soudu správně), že jde o argumentaci v rámci námitek opožděných, pak nebylo důvodu, aby se zabýval argumentací navazující, jež na

zpochybnění podmínek nabídkového řízení navazovala, a aby pak své závěry dokonce promítl do samostatného výroku.

Žalovaný měl podle žalobce dále pochybit také tím, že se ve výroku prvostupňového rozhodnutí nevypořádal s tvrzeným nezákonným postupem objednatele, který vybraného dopravce nevyřadil, přestože v rámci jednání o nabídkách dne 13.5.2015 uvedl, že při nárazové přepravě větších neohlášených skupin lze přepravu zajistit autobusem. Sdělení vybraného dopravce má být podle žalobce v rozporu s dokumentací nabídkového řízení. Dle přílohy č. 7 část A čl. 2 dokumentace nabídkového řízení – ta je součástí spisu v souběžně vedené věci zdejším soudem pod sp. zn. 62 Af 78/2016 – byl stanoven požadavek, podle kterého musí být kapacita vlaků dimenzována alespoň tak, aby každý cestující měl k dispozici jedno místo k sezení. Ani v tomto žalobním bodu nedává zdejší soud žalobci zapravdu. Podání návrhu na přezkum úkonů objednatele musí předcházet uplatnění námitek a nevyřazení vybraného uchazeče objednatelem zcela jistě představuje nově uplatněné údajné pochybení objednatele, jež nebylo předmětem žádné námítky. Byl-li návrh na zahájení řízení doplněn o tuto novou argumentaci bez předchozího uplatnění námitek, vztahují se na tuto argumentaci důvody pro zamítnutí podle § 118 odst. 5 písm. c) ZVZ, jelikož v této části návrh nemohl být podán oprávněnou osobou.

VI. Shrnutí závěrů soudu

Ze shora uvedených důvodů tedy zdejší soud na věc nahlíží v nosných ohledech shodně jako žalovaný v napadeném a jemu předcházejícím rozhodnutí. Závěr žalovaného je podle zdejšího soudu opřen o odpovídající skutkový podklad a nevykazuje žádnou chybu v jeho hodnocení. Žádný ze žalobních bodů, jak byly v žalobě uplatněny, zdejší soud nepokládá za důvodný, nad jejich rámec nelze ve vztahu k napadenému rozhodnutí dovodit ani žádný nedostatek, který by vyvolával vadu, k níž by musel zdejší soud přihlédnout z úřední povinnosti.

Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle obsahu správního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti a náhradu žádných nákladů řízení ani nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osoby zúčastněné na řízení nemají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. na náhradu nákladů řízení právo, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim náklady řízení mohly vzniknout; pokud jde o další jejich náklady, náhrada ze strany osob zúčastněných na řízení požadována nebyla a zdejší soud k jejich přiznání neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. listopadu 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu